

koriakkal: *ebből* a hagyatékból — nem is ismerhetvén még eléggé — kevesebbet szívott fel magába. Sohasem késő azonban visszahajolni a legtávolibb multak hagyományaihoz s nemcsak irodalmi nyelvünk, stíl- és formaművészetünk, nemcsak az alkotó képzelet meríthetne teremtő sugalmakat ama friss és bőven patakzó forrásból.

A nemzeti klasszicizmus leáldozása óta ismét a legkülönfélébb, egyoldalú európai hatásoknak volt és van kitéve irodalmunk: nem válnék kárára érintkezésbe lépnie európaiságunk legelső, még a középkori magyarság által honosított, egyetemesebb formáival sem, addig is, míg újból meg nem találja hagyományos és modern elemek megbékélt összhangját.

Az irodalmak továbbá, világilag-nemzetivé válván, kiszakadtak a vallás talajából, de nem szakadhatnak ki a végső felbomlás veszedelme nélkül az erkölcsi komolyság és felelősség kötelékeiből. Rég kísérti őket a «szörny», melynek pikkelyein Arany János még rettenve olvasá e hat betűt: «FRIVOL». A kísértő «hívságos leckéivel» szemben kétségkívül szívós ellenálló erő rejlik magában világi irodalmunk klasszikus hagyományaiiban; de ez ellenállás mindenkor alkalmas támogatóra találhat régi és legrégebb —: középkori irodalmunkban is, melynek eszménye hit, lelki tisztaság és fegyelem, s mely, mint a maga korában a vallásos, úgy ma a világi műveltség javára is képes volna gerjeszteni és táplálni «a szívnek áhitatját».

Horváth János.

KUTAK.

«Mély volt a szived és sötét...»

Áprily.

Mitőlünk messze elmaradt
A tarka élet könnyű kacagása.
Szívünk kútját a nagy Kútkészítő
Nagyon sötétre, nagyon mélyre ásta.

Láthallan hajszálcsöveken
Magunkba gyűjtünk minden emberkönnyet,
S fájdalomunk sötét, sziklás talaján
Átszűrjük tiszta, halk örömek.

Nem kínáljuk élővizünk
Forrás gyanánt, csacsán csevegve,
De bennünk olykor színig megmerül
Szomjazó lelkek aranyvedre.

Igy kell töprengő, társtalan
Kiellenségben rejtve lennünk,
De ki csendben fölénk hajol,
Az önnön arcát látja bennünk.

Én szenvedő költőtestvéreim,
Úgy-e mégis csak jó minékünk?
Ki tudja, hány szívet meggazdagít
Nagy szegénységünk!

Dömötör Iloná.